

Arrest

nr. 205 384 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 november 2015 en dient op 19 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 10 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Aqsay in het district Burka van de provincie Baghlan. U bent Oezbeek van etnische origine en een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

Omdat uw regio van origine door de taliban werd geteisterd en u daardoor niet naar school kon, verliet u Afghanistan in de herfst van 2015.

Op 5 november 2015 kwam u in België aan, waar u op 19 november 2015 een asielaanvraag indiende bij de DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. In casu werd vastgesteld dat uw recente herkomst uit het dorp Aqsay van het district Burka in de provincie Baghlan niet geloofwaardig is.

Er wordt immers opgemerkt dat uw kennis over Afghanistan zeer beperkt is. Ten eerste blijkt dat u de Afghaanse kalender zeer slecht kunt hanteren. Zo kunt u zich niet herinneren in welk jaar en in welke maand u Afghanistan verlaten hebt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11). Verder verklaarde u evenwel dat u in de laatste dagen van de herfst Afghanistan hebt verlaten en dat de herfstmaanden volgens de Afghaanse kalender aqrab, qaus en jedi zijn. Aangezien de maand jedi 1394 overeenkomt met de periode 22 december 2015 tot 20 januari 2016 en u verklaarde in België op 5 november 2015 te zijn aangekomen, na ongeveer een maand onderweg te zijn geweest, kloppen uw verklaringen dat u in

de maand juli Afghanistan verlaten hebt, niet. Daarenboven wordt opgemerkt dat u verkeerdelijk stelde dat het op het moment van uw gehoor voor het CGVS al het jaar 1397 was volgens de Afghaanse kalender, hoewel dat jaar pas in maart 2018 aanvangt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11). Ook is het vreemd dat u wel weet dat de schoolvakantie in uw regio in de maanden in assad en sombollah vielen, maar dat u niet weet welke de laatste maand van het schooljaar in uw regio was (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p.12). Daarnaast wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u niet weet hoeveel jerib, nochtans de meest gebruikte oppervlaktemaat in Afghanistan, de grond van uw vader in Afghanistan beslaat (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 13).

Ook blijkt uw kennis over het recente politieke verleden van Afghanistan wel zeer beperkt. Zo verklaart u helemaal niets te weten over de situatie in Afghanistan van voor de taliban aan de macht kwam (zie gehoorverslag CGVS dd. 22.02.2017, p. 16). Bovendien stelt u, gevraagd naar leiders van de taliban, enkel over Osama Bin Laden te hebben gehoord, hoewel die nooit een leider van de taliban is geweest maar wel de leider van Al-Qaeda was (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 16). Gevraagd naar leiders uit het politieke verleden van Afghanistan, geeft u de namen Abdul Rashid Dostum en Ahmed Shah Massoud maar u stelt evenwel verder niets over hen te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 22.02.2017, p. 16). Ook is het bijzonder vreemd dat u, gevraagd naar uw persoonlijke problemen in Afghanistan, stelt dat u in 2015 bent vertrokken omdat u door de taliban werd opgedragen om tegen de communisten te komen vechten, hoewel de Sovjet-bezetting van Afghanistan in 1989 reeds werd beëindigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 13). Toen u daaropvolgend werd gevraagd om wat meer te vertellen over de aanwezigheid van de communisten in Afghanistan, verklaarde u echter hierover niets te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 14). Daarnaast wordt opgemerkt dat u stelt ten tijde van de recentste presidentsverkiezingen te zijn vertrokken hoewel deze plaats vonden in het voorjaar van 2014 en u Afghanistan verliet in het najaar van 2015 (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 16). Van iemand die zijn hele leven in Afghanistan heeft doorgebracht en er daarenboven school liep mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij van deze elementaire informatie met betrekking tot zijn eigen land op de hoogte is.

Daarnaast blijkt ook uw kennis over gewapende groeperingen in uw district, Burka, ontoereikend. Zo kon u, gevraagd naar gewapende groeperingen in uw district, enkel de groeperingen taliban en jamiat benoemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 14). Gevraagd of de naam jundullah iets voor u betekende, antwoorde u aanvankelijk ontkennend. Toen u hierop werd gevraagd of u daar dan nooit over had gehoord, stelde u dat u er wel van hebt gehoord, maar dat u ze nooit hebt gezien (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 14-15). Gevraagd wat u dan precies hoorde, stelde u dat de taliban en jundullah hetzelfde zijn. Verder kunt u er ook niets meer over vertellen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 15). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de groepering jundullah, een afsplitsing van de Islam Movement of Uzbekistan (IMU), in 2014 voet aan grond kreeg in Burka. Medio 2014 viel deze beweging een checkpoint aan in het districtscentrum van Burka. Hoewel deze beweging aanvankelijk samenwerkte met de taliban, begon deze groepering zich in het najaar van 2015 af te scheiden van de taliban en samen te spannen met Daesh. Bovendien blijkt uit de voorhanden informatie dat, zelfs toen de taliban samenwerkte met jundullah, het twee duidelijk afgescheiden bewegingen waren en dat het voor de lokale bevolking steeds duidelijk was wie tot welke groepering behoorde. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u niet vertrouwd bent met deze beweging en dat u hen en de taliban over één kam scheert.

Hiernaast wordt opgemerkt dat u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de achtergrond van u en uw familie in Afghanistan. Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader in Afghanistan handelaar was in koeien en schapen. Uw kennis omtrent het beroep van uw vader blijkt immers zeer beperkt. Zo hebt u er geen idee van hoeveel uw vader gemiddeld betaalde voor een koe (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 4). Evenmin blijkt u op de hoogte van de winstmarges die uw vader gemiddeld had als hij een koe verkocht. Ook schijnt u niet te weten hoeveel melk de koeien die door uw moeder werden gemolken, gemiddeld produceerden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 6). Daarnaast kunt u ook niets vertellen over de ziektes die de dieren van uw vader kregen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 5). Het is niet aannemelijk dat u als oudste zoon, die de dieren van uw vader dagelijks liet grazen, niet beter van deze zaken op de hoogte bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 6). Bovendien worden er vraagtekens gesteld bij uw beschrijving van uw vaders verkoopstrategie. Volgens uw verklaringen verkocht uw vader de dieren die hij aankoop dezelfde dag nog op dezelfde markt als waar hij de dieren kocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 5). De dieren die dezelfde dag niet verkocht raakten, nam hij mee naar huis en bleven dan amper één tot twee dagen bij jullie thuis voor uw vader ze terug probeerde te verkopen op

de markt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 5 en p. 6). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader op deze manier een noemenswaardige winst zou kunnen genereren.

Ook wordt opgemerkt dat u doorheen uw asielpcedure tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd omtrent uw scholing. Zo stelde u bij de DVZ dat u tot achtste graad naar school bent gegaan, hoewel u bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat u maar zes jaar naar school bent gegaan (zie verklaring DVZ dd. 07.01.2016, punt 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u eerst dat u dat niet had gezegd bij de DVZ, om vervolgens te zeggen dat u weliswaar 8 jaar naar school ging, maar twee keer bleef zitten waardoor u maar in de zesde klas zat (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 7-8). Nochtans had u daarvoor nog verklaard dat u gedurende zes opeenvolgende jaren naar school was geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk heel uw leven te hebben doorgebracht in het dorp Aqsay van het district Burka in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Burka heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

De door u neergelegde stukken kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Wat betreft uw taskara en de taskara van uw vadermoet ten eerste gesteld worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien is de inhoud van uw taskara tegenstrijdig met uw eigen verklaringen. Zo stelde u namelijk dat u de taskara verkreeg anderhalf jaar voor uw vertrek, dat u kadert omstreeks oktober 2015 (zie verklaring DVZ dd. 07.01.2016, punt 31; zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11). Nochtans blijkt dat uw taskara op 15.06.1394, of 06.09.2015 volgens de Gregoriaanse kalender, werd uitgegeven en dat u op het moment dat u uw taskara verkreeg, 18 jaar oud was, hoewel u volgens uw verklaringen pas 18 was toen u, anderhalf jaar later, het land verliet. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u, merkwaardig genoeg, dat taskara's niet aan minderjarigen worden afgegeven, hoewel u daarvoor nog verklaarde dat u deze taskara voor school nodig had (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 10 en 11). Gevraagd waarom uw school u dan zou opdragen om een taskara neer te leggen wanneer dit voor een minderjarige niet mogelijk was, haalde u de schouders op en stelde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker,

met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS 10.07.2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er voor het CGVS op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 17). U werd tijdens uw gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u van uw geboorte tot aan uw vertrek in het dorp Aqsay in het district Burka van de provincie Baghlan hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 17). U bleef echter vasthouden aan uw eerdere verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze har aanvraag tot asiel heeft ingediend op 19 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban. Verzoeker vreest eveneens bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster hecht geen geloof aan het verblijf van verzoeker in zijn regio. Verweerster stelt dat verzoeker niet wist wanneer hij volgens de Afghaanse kalender Afghanistan verlaten heeft.

Verzoeker meent dat dit geen argument mag zijn om het verblijf van verzoeker in zijn regio in twijfel te trekken.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij het woord 'jirib' niet kende. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat:

Ten eerste in Afghanistan verschillende namen gebruikt wordt voor de oppervlaktemaat. Afghanen gebruiken, pati, beswa, har en Jirib.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker te vragen of ze de andere drie namen kende.

Ten tweede is de moedertaal van verzoeker geen Dari maar wel Oezbeeks. Verweerster gaat vanuit dat het wordt jirib ingeburgerd is in alle talen in Afghanistan.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de naam van de laatste maand niet kende van de schoolvakantie.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoeker wel wist in welke maanden er schoolvakantie zijn.

Verzoeker heeft probleem met het Afghaanse kalender. Dit mag geen indicatie zijn om verblijf van hem in zijn regio in twijfel te trekken.

Verweerster stelt dat de kennis van verzoeker over recente politieke verleden van Afghanistan zeer beperkt is.

Ten eerste is zeer beperkt niet gelijk aan onbestaande.

Ten tweede stelt verweerster vragen over van de voor dat Taliban aan de macht kwam. Verweerster heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat Taliban 21 jaar gelden aan de macht kwam en dat verzoeker op dat moment nog niet geboren was.

Verzoeker is in 1997 geboren.

Hoe kan hij in godsnaam deze informatie kennen, in een land zoals Afghanistan waar in een zeer korte periode meerdere regime aan de macht kwamen?

Verweerster stelt dat verzoeker niet veel kon vertellen over de politieke figuren in Afghanistan.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling.

Verzoeker heeft de naam van Dostom, masood, Ashraf Ghani en dr. Abdullah genoemd. (gehoorverslag pagina 12)

Verzoeker wist dat Masood een Tajik is.

Verzoeker wist dat hij gedood is. (pagina 13 van het gehoorverslag)

Wie zijn district chef was, wie voor hem district chef was. (pagina 13 van het gehoorverslag)

Wie qari Rahullah was,

Verzoeker kon niet zeggen over het district van Shkamesh en over zijn geschiedenis. Iemand dit niet in de regio gewoond heeft zal nooit in staat zijn om deze informatie te geven.

Dat er een weg is van Bruska district naar Shkamesh. (gehoorverslag pagina 17)

Verweerster begint de eerste pagina van de bestreden beslissing met het volgende:

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan.

Merkwaardig genoeg stelt verweerster op pagina 17 van het gehoorverslag het volgende:

Op basis van het interview van vandaag en voor de DVZ zijn er redenen om aan te nemen dat u niet, zoals u gezegd hebt, uw volledige leven in Burka district hebt doorgebracht.

Verzoeker is in de waar. Geloof verweerster aan verzoeker verblijf in Afghanistan of niet?

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Met persoonlijke situatie bedoelt verzoeker dat het Dari geen moedertaal van verzoeker is. Dat verzoeker geen vertrouwens heeft aan zijn raadsman omdat ze helemaal geen overleg pleegde met verzoeker over zijn dossier. (zie pagina 18 van het gehoorverslag)

Men hoeft geen jurist zijn om te beseffen dat dergelijke elementen een belangrijke rol kunnen spelen op de antwoorden die een asielzoeker geeft.

Verzoeker is laaggeschoold en het feit dat hij 2 keer bleef zitten op school is een indicatie hij laaggeschoold is en dat hij niet veel kan rekenen op zijn geheugens.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Het feit dat verzoeker laaggeschoold is EN dat hij het gehoor in een andere taal afgelegd heeft en het feit dat hij geen vertrouwens had op zijn raadsman, zorgde ervoor dat hij bepaalde dingen niet naar behoren kon beantwoorden.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals supra aangehaald

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de

daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Aqsay gelegen in het district Burka van de Afghaanse provincie Baghlan. Zij verklaart haar regio en land van herkomst in oktober 2015 te hebben verlaten omwille van de aanwezigheid van de taliban en de onveiligheid in haar regio.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij zowel met betrekking tot haar voorgehouden achtergrond en profiel als wat betreft haar voorgehouden herkomst uit het district Burka geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Inzake verzoekers familiale achtergrond en profiel wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“(…) Zo hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader in Afghanistan handelaar was in koeien en schapen. Uw kennis omtrent het beroep van uw vader blijkt immers zeer beperkt. Zo hebt u er geen idee van hoeveel uw vader gemiddeld betaalde voor een koe (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 4). Evenmin blijkt u op de hoogte van de winstmarges die uw vader gemiddeld had als hij een koe verkocht. Ook schijnt u niet te weten hoeveel melk de koeien die door uw moeder werden gemolken, gemiddeld produceerden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 6). Daarnaast kunt u ook niets vertellen over de ziektes die de dieren van uw vader kregen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 5). Het is niet aannemelijk dat u als oudste zoon, die de dieren van uw vader dagelijks liet grazen, niet beter van deze zaken op de hoogte bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 6). Bovendien worden er vraagtekens gesteld bij uw beschrijving van uw vaders verkoopstrategie. Volgens uw verklaringen verkocht uw vader de dieren die hij aankoop dezelfde dag nog op dezelfde markt als waar hij de dieren kocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 5). De dieren die dezelfde dag niet verkocht raakten, nam hij mee naar huis en bleven dan amper één tot twee dagen bij jullie thuis voor uw vader ze terug probeerde te verkopen op de markt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 5 en p. 6). Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader op deze manier een noemenswaardige winst zou kunnen genereren.

Ook wordt opgemerkt dat u doorheen uw asielpprocedure tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd omtrent uw scholing. Zo stelde u bij de DVZ dat u tot achtste graad naar school bent gegaan, hoewel u bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat u maar zes jaar naar school bent gegaan (zie verklaring DVZ dd. 07.01.2016, punt 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u eerst dat u dat niet had gezegd bij de DVZ, om vervolgens te zeggen dat u weliswaar 8 jaar naar school ging, maar twee keer bleef zitten waardoor u maar in de zesde klas zat (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 7-8). Nochtans had u daarvoor nog verklaard dat u gedurende zes opeenvolgende jaren naar school was geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 7)."

Bovenstaande motieven vinden steun in verzoekers dossier, zijn pertinent en terecht, en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij geen poging onderneemt om deze motieven in haar verzoekschrift te weerleggen of te ontcrachten. Zij blijven derhalve onverminderd overeind.

Aangezien de verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Aqsay gelegen in het district Burka van de Afghaanse provincie Baghlan en daar tot haar vertrek uit Afghanistan in 2015 te hebben gewoond, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk uit deze regio afkomstig is. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden meerdere vragen gesteld die de verzoekende partij konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Vooreerst dient gewezen te worden op verzoekers opvallend beperkte kennis van de Afghaanse kalender. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

"Er wordt immers opgemerkt dat uw kennis over Afghanistan zeer beperkt is. Ten eerste blijkt dat u de Afghaanse kalender zeer slecht kunt hanteren. Zo kunt u zich niet herinneren in welk jaar en in welke maand u Afghanistan verlaten hebt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11). Verder verklaarde u evenwel dat u in de laatste dagen van de herfst Afghanistan hebt verlaten en dat de herfstmaanden volgens de Afghaanse kalender aqrab, qaus en jedi zijn. Aangezien de maand jedi 1394 overeenkomt met de periode 22 december 2015 tot 20 januari 2016 en u verklaarde in België op 5 november 2015 te zijn aangekomen, na ongeveer een maand onderweg te zijn geweest, kloppen uw verklaringen dat u in de maand jedi Afghansitan verlaten hebt, niet. Daarenboven wordt opgemerkt dat u verkeerdelijk stelde dat het op het moment van uw gehoor voor het CGVS al het jaar 1397 was volgens de Afghaanse kalender, hoewel dat jaar pas in maart 2018 aanvangt (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11). Ook is het vreemd dat u wel weet dat de schoolvakantie in uw regio in de maanden in assad en sombollah vielen, maar dat u niet weet welke de laatste maand van het schooljaar in uw regio was (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p.12). (...)"

Dat de verzoekende partij wel kon aangeven in welke maanden de schoolvakantie in haar regio valt, is in het licht van het geheel van bovenstaande vaststellingen niet doorslaggevend. Dat de verzoekende partij wel weet in welke maand de schoolvakantie begint, maar niet in welke maand het schooljaar eindigt – logischerwijs de maand die aan de eerste maand van de schoolvakantie voorafgaat – is een duidelijke indicatie dat zij de Afghaanse kalender niet beheerst. Waar de verzoekende partij de relevantie hiervan voor de vraag naar haar herkomst betwist, merkt de Raad op dat de Afghaanse kalender toch mag verondersteld worden tot de basiskennis te behoren van iemand die beweert vanaf zijn geboorte tot zijn achttiende in Afghanistan te hebben gewoond.

Ten tweede blijkt de verzoekende partij zeer slecht op de hoogte te zijn van het recente politieke verleden van Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend als volgt gemotiveerd:

"(...) Zo verklaart u helemaal niets te weten over de situatie in Afghanistan van voor de taliban aan de macht kwam (zie gehoorverslag CGVS dd. 22.02.2017, p. 16). Bovendien stelt u, gevraagd naar leiders van de taliban, enkel over Osama Bin Laden te hebben gehoord, hoewel die nooit een leider van de taliban is geweest maar wel de leider van Al-Qaeda was (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p.

16). Gevraagd naar leiders uit het politieke verleden van Afghanistan, geeft u de namen Abdul Rashid Dostum en Ahmed Shah Massoud maar u stelt evenwel verder niets over hen te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 22.02.2017, p. 16). Ook is het bijzonder vreemd dat u, gevraagd naar uw persoonlijke problemen in Afghanistan, stelt dat u in 2015 bent vertrokken omdat u door de taliban werd opgedragen om tegen de communisten te komen vechten, hoewel de Sovjet-bezetting van Afghanistan in 1989 reeds werd beëindigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 13). Toen u daaropvolgend werd gevraagd om wat meer te vertellen over de aanwezigheid van de communisten in Afghanistan, verklaarde u echter hierover niets te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 14). Daarnaast wordt opgemerkt dat u stelt ten tijde van de recentste presidentsverkiezingen te zijn vertrokken hoewel deze plaats vonden in het voorjaar van 2014 en u Afghanistan verliet in het najaar van 2015 (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 16). Van iemand die zijn hele leven in Afghanistan heeft doorgebracht en er daarenboven school liep mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij van deze elementaire informatie met betrekking tot zijn eigen land op de hoogte is.”

Dat de verzoekende partij nog niet geboren zou zijn op het ogenblik dat de taliban in Afghanistan aan de macht kwam en in Afghanistan meerdere regimes elkaar over een korte periode opvolgden, biedt geen afdoende verklaring noch verschoning voor verzoekers fundamenteel gebrek aan basiskennis van de recente Afgaanse geschiedenis. De elementen die de verzoekende partij desbetreffend wél kon aanbrengen zijn niet toereikend.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers kennis over gewapende groeperingen in haar voorgehouden district van herkomst niet toereikend is:

“(…) Zo kon u, gevraagd naar gewapende groeperingen in uw district, enkel de groeperingen taliban en jamiat benoemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 14). Gevraagd of de naam jundullah iets voor u betekende, antwoorde u aanvankelijk ontkennend. Toen u hierop werd gevraagd of u daar dan nooit over had gehoord, stelde u dat u er wel van hebt gehoord, maar dat u ze nooit hebt gezien (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 14-15). Gevraagd wat u dan precies hoorde, stelde u dat de taliban en jundullah hetzelfde zijn. Verder kunt u er ook niets meer over vertellen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 15). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de groepering jundullah, een afsplitsing van de Islam Movement of Uzbekistan (IMU), in 2014 voet aan grond kreeg in Burka. Medio 2014 viel deze beweging een checkpoint aan in het districtscentrum van Burka. Hoewel deze beweging aanvankelijk samenwerkte met de taliban, begon deze groepering zich in het najaar van 2015 af te scheiden van de taliban en samen te spannen met Daesh. Bovendien blijkt uit de voorhanden informatie dat, zelfs toen de taliban samenwerkte met jundullah, het twee duidelijk afgescheiden bewegingen waren en dat het voor de lokale bevolking steeds duidelijk was wie tot welke groepering behoorde. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u niet vertrouwd bent met deze beweging en dat u hen en de taliban over één kam scheert.”

De verzoekende partij weerlegt voorgaande vaststellingen niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Nog daargelaten de hoger weergegeven vaststelling dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar scholing, is de Raad van oordeel dat haar laaggeschooldheid de gedane vaststellingen niet kan verschonen of verklaren. Zelfs van een laaggeschoold persoon kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde land en regio van herkomst. Het gegeven dat de verzoekende partij laaggeschoold is en twee keer zou zijn blijven zitten, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Zij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van de verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij bekend is met de Afgaanse tijdrekening – kennis die noodzakelijk is om in de Afgaanse samenleving te functioneren – en dat zij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over het politieke verleden en de veiligheidssituatie in haar voorgehouden land en regio van herkomst – zijnde haar onmiddellijke leefwereld –, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met het feit dat het Dari haar moedertaal niet is, merkt de Raad op dat de verzoekende partij blijkens het

administratief dossier bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming zelf de bijstand van een tolk Dari heeft verzocht tijdens het onderzoek van dit verzoek (stuk 19, bijlage 26). Nergens uit blijkt, en de verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan, dat het feit dat het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in haar moedertaal plaatsvond haar er van weerhouden heeft de informatie te geven waarover zij beschikte.

De bewering dat de raadsman van de verzoekende partij met haar geen overleg zou hebben gepleegd over haar dossier voorafgaand aan het gehoor doet niets af aan het feit dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad om middels het beantwoorden van vragen over haar voorgehouden land en regio van herkomst aan te tonen dat zij daar daadwerkelijk heeft verbleven voorafgaand aan haar komst naar België. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij licht niet toe, in welke zin een voorafgaand overleg met haar raadsman van invloed zou kunnen zijn geweest op haar verklaringen over haar land en regio van herkomst.

Van de kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat de verzoekende partij niet de waarheid vertelde over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar komst naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. De verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar de verzoekende partij voor haar komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar de verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt de verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele vluchtelingenrechtelijke vrees die zij mogelijk koestert.

De door de verzoekende partij voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen en overwegingen niet in een ander daglicht stellen. De *taskara* van haar vader heeft geen betrekking op haar persoon en is in die mate niet dienstig. Wat betreft haar eigen *taskara*, weerlegt de verzoekende partij volgende terechte vaststellingen van de bestreden beslissing niet: “(...) *Bovendien is de inhoud van uw taskara tegenstrijdig met uw eigen verklaringen. Zo stelde u namelijk dat u de taskara verkreeg anderhalf jaar voor uw vertrek, dat u kadert omstreeks oktober 2015 (zie verklaring DVZ dd. 07.01.2016, punt 31; zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11). Nochtans blijkt dat uw taskara op 15.06.1394, of 06.09.2015 volgens de Gregoriaanse kalender, werd uitgegeven en dat u op het moment dat u uw taskara verkreeg, 18 jaar oud was, hoewel u volgens uw verklaringen pas 18 was toen u, anderhalf jaar later, het land verliet. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u, merkwaardig genoeg, dat taskara's niet aan minderjarigen worden afgegeven, hoewel u daarvoor nog verklaarde dat u deze taskara voor school nodig had (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 10 en 11). Gevraagd waarom uw school u dan zou opdragen om een taskara neer te leggen wanneer dit voor een minderjarige niet mogelijk was, haalde u de schouders op en stelde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.07.2017, p. 11).*”. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. De Raad wijst er nog op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers herkomst uit het district Burka van de provincie Baghlan te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In het licht van de vraag of een verzoekende partij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van willekeurig geweld is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken waarvoor wordt aangenomen dat de geweldssituatie dermate ernstig is dat een loutere terugkeer aldaar voldoende is om een reëel risico voor het leven of de persoon van een burger uit te maken.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. De verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van

herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS